

РЕШЕНИЕ

№ 3084

гр. София, 18.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 18.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **12621** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПИ-404/15.10.2019г. на директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) № С190022-022-0081187/11.09.2019г.

Жалбоподателят оспорва законосъобразността на решението и постановлението, като счита, че преценката, която е направил публичният изпълнител за затрудненото или невъзможно събиране на задълженията на [фирма], не е мотивирана, не е подкрепена от каквито и да било доказателства, няма данни дружеството да се е опитало да осуети събирането на задължението. По повод постъпилите писмени доказателства относно установените публични задължения, счита че същите не обосновават извода на публичния изпълнител, че е необходимо обезпечаване на изискуемо публично вземане по изпълнителното дело, тъй като в противен случай ще се затрудни събирането му, въпреки липсата на данни дружеството да се е опитало да осуети събирането на задълженията. Особено големият размер на публичното вземане действително предпоставя наличието на по-висок риск за неговото събиране, но това не може да бъде според жалбоподателя единствено основание за представява. Счита, че искането на органа по приходите е формално, не е мотивирано. Обезпечителните мерки намира за наложени без да са спазени изискванията на чл.195, ал.2 от ДОПК. В заключение иска отмяна на решението, потвърждаващо ПНОМ. Претендира разноски по списък. Ответникът иска отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана, по съображения в писмена

защита. Отбелязва, че в случая ОМ са наложени по реда на чл.195 и сл. от ДОПК при наличие на установено и изискуемо задължение. Преценката на публичния изпълнител за затруднено събиране на вземането била направена предвид, че обезпечителната нужда е обоснована с обстоятелствата, че не са предприети действия за погасяване на дълга от длъжника, както и че длъжникът не разполага с активи. Публичният изпълнител е пристъпил към обезпечаване на ликвидно и изискуемо вземане, като обезпечителните мерки са наложени, тъй като задълженията не са погасени в сроковете за доброволно изпълнение. Не са изпълнени и предпоставките на чл.197, ал.3 от ДОПК, тъй като не е представено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема от фактическа страна следното:

Д. Д. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП-С., е издала Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) на основание чл.200 и 202 от ДОПК във връзка с чл. 195, ал. 1 - 3 от ДОПК, изх. № С190022-022-0081187/11.09.2019г., във връзка с установено изискуемо публично вземане по изп.д. №[ЕИК]/2018 г. по описа на същата дирекция в размер на 215 752, 79 лв. в това число главница от 201097, 78 лв. и лихва от 14655,01 лв. (стр. 21 по делото). С ПНОМ е наложен запор върху банкова сметка на дружеството в [фирма]. Запорното съобщение е връчено на банката на 11.09.2019г.

По делото са приложени разпореждания за присъединяване от 12.04.2019г., 07.06.2019г. и от 27.09.2019г. на същия публичен изпълнител, от които се установява, че се касае за данъчни задължения -ДДС, данък върху доходите, корпоративен данък, осигурителни вноски по подадени от дружеството декларации и лихви за забава. Представена е и справка за общите задължения на дружеството (л.36 и сл. по делото), като главницата към 03.10.2019г. е 201097, 78 лв., а лихвата е 15883, 97 лв.

Видно от представеното разпореждане на л.54 по делото на 23.10.2019г. е извършено разпределение на плащането в размер на 25 180 лв. постъпило на 22.10.2019г. от извършените действия в изпълнителното производство срещу длъжника по сметката за принудително изпълнение на НАП

С Решение № ПИ-404/15.10.2020 г., директорът на ТД на НАП С. е оставил без уважение като неоснователна жалбата на [фирма] срещу ПНОМ) № С190022-022-0081187/11.09.2019г.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта: Жалбата е подадена в срок, от лице което има правен интерес от оспорването, против акт, който подлежи на обжалване, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, съгласно правомощията му, определени в чл. 195 - чл. 197 от ДОПК, в необходимата писмена форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения. Спорно е правилното приложение на материалния закон и целта му.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако 1) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; 2) не съществува изпълнително основание и 3) ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по

чл. 121, ал. 1 ДОПК и чл. 195, ал. 5 ДОПК. Така очертаната правна регламентация предопределя и обхвата на съдебната проверка.

Съгласно първата хипотеза на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Данни и доказателства за изпълнението на тази предпоставка за отмяна на наложената обезпечителна мярка не са представени от жалбоподателя.

Не е налице и втората хипотеза на чл.197, ал.3, тъй като е налице изпълнително сонование, което да обосновава обезпечителна нужда. Съгласно чл.195, ал.1 от ДОПК подлежат на обезпечение установените изискуеми публични вземания. В случая, видно от представените справка и разпореждания за присъединяване, предмет на изпълнителното дело са изискуеми публични вземания за данъци по СД по ЗДДС, декларации обр.б, декларации по чл.55 от ЗДДФЛ и декларация по чл.92 от ЗКПО. Съгласно чл.162, ал.2, т.1 от ДОПК, вземанията за данъци, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета са публични държавни вземания. Съгласно чл.209, ал.2, т.2 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се предприема въз основа на декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, тоест данъчните декларации са изпълнително основание и такъв е разглеждания случай.

По отношение на въпроса спазени ли са изискванията за налагане на ПОМ по чл.121, ал.1 от ДОПК и чл.195, ал.5 от ДОПК следва да се има предвид, че с потвърденото с обжалваното решение ПНОМ е наложен заповор на банкова сметка на дружеството, което е длъжник за публични вземания и в случая не се касае за хипотеза на чл.121 от ДОПК на предварителни обезпечителни мерки, а до такива наложени при наличието на установено и изискуемо вземане.

Описаните публични задължения, към момента на издаване на ПНОМ не са платени доброволно, поради което е налице предпоставката на чл.195, ал.1 от ДОПК. Видно от представеното разпореждане за разпределение на постъпили суми, след налагане на заповора върху сметката е постъпила частично сума и до това се стигнало по изпълнителното дело.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че постановлението е немотивирано за предположението, че събирането на задължението му ще бъде затруднено или невъзможно и съответно, че не е изпълнено изискването на чл.195, ал.2 от ДОПК. Целта на обезпечението е да се запази имуществото на длъжника, за да се гарантира успешното и безпрепятствено събиране на публичния дълг. В случая е налице обезпечителна нужда, която се определя от наличието на задължение, неговото неплащане доброволно и възможността длъжникът да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага и с което ще разполага към датата на изпълнението. Конкретно обезпечителната нужда е обоснована със затрудненост за събирането на изискуемото и установено публично вземане на длъжника, поради обстоятелството, че не са предприети действия за погасяване на дълга от длъжника, който дълг е в особено големи размери, както и няма данни длъжникът да разполага с достатъчно активи, които да го покриват.

Всичко изложено по-горе води до извод, че обжалваното решение на директора на ТД на НАП - С., с което е потвърдено постановлението за налагане на обезпечителни мерки е законосъобразно, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, с оглед направеното искане от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение, съдът присъжда такова на основание чл.161, ал. 1 от ДОПК в размер от 200 лв. съгласно чл.10, т.4 във връзка с §1 от ДР на Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Воден от горното и на основание чл. 197, ал. 2 и ал. 4 от ДОПК, във връзка с чл. 161, ал. 1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПИ-404/15.10.2019г. на директора на ТД на НАП-С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С190022-022-0081187/11.09.2019г.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 200 лв.

Решението не подлежи на обжалване по аргумент от чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

СЪДИЯ: